

Periòdic setmanal,
satíric, humorístic
y de..... broma.

SORTIRÁ ELS DISSABTES

Direcció: Corró, 28

No's retornan els originals.

Un nombre 5 céntims.

Glosari de Seeó

EN PUIG

El Glosador es un home que coneix á n'en Puig y s'honra am la seva amistat; y per aixó'l Glosador vol parlarvos

d'en Puig amich, no d'en Puig científich. El Glosador no hi entén am ciencia; més aixó no vol pas dir que en aquestas circumstancies m'abstingui de dir'hi la meva, tota vegada qu'en Puig dintre el mon científich, es discutit á horas d'are per la seva obra d'arquía científica; per la seva «Dinámica atmosférica».

En Puig té una conversa amena, agradable y variada; sempre dona gust sentirlo, parli de lo que parli. En Puig té coneixements generals de tot: es una mena d'enciclopedia que may cansa d'escoltar. Naturalment: alguna vegada fiant en l'ignocencia del auditori, diu alguna qu'altre mentideta —que no fá cap mal á ningú—pró com que las prepara y las serveix tan ben amanidas amb aquell polset de sal y pebre, molts se las creuhen; á voltes, fins..... éll mateix.

Es d'els qu'en diuhen «que no tenen res seu»: posat á donar ho donaria tot. El Glosador, una volta va trovarse pregat am molta insistencia per part d'éll pera que anés á casa seva á cercar unas revistas estranjeras que volia regalarli; y el Glosador al véurer aquell munt de paper va sentir la necessitat..... ¡d'un carretó! No dich aixó d'en Puig per aquest sol fet, no: molts s'haurán trovat en cassos semblants. Y á més: per qué insistir si tots ja ho sabeu.....

En Puig ha passat y está passant encare'l calvari—per desgracia forzó—que ha de seguir tot home que per creu pòrti ideas y teorías novas al camp de la ciencia, del art ó las lletas. El calvari d'en Puig, com tots els calvaris, es cruel y amarch. Els farisseos de la ciencia l'hi han entorpit el camí, pró éll—que com á sabi jo penso qu'es un gran home, y com á home no passa dels quinze anys—no li couhen ni li fan mal las mesquineses y miserias dels envejosos, perque en el seu cor feble de nen no s'hi arrelan las rencunias, ni s'hi arrapan las venjanças. Moltes vegadas l'han enganyat am falaguers apoyos y promesas enganyosas, qu'éll amb entusiasmes de criatura s'ha cregut, escampant'ho arreu. En Puig encare no'ls té quinze anys.

En Xarau va glosar á n'en Puig desde las columnas de «La Esquella», y va dir que aquí'l teníam per ximple. A n'aquest «poble petit, que per circumstancies *atmosféricas* há de viure del llegum», no es que'l tinguem per ximple á n'en Puig, nó; lo que passa es que molts, acostumats al *llegum*, no podem pahir la ciencia den Puig, pró se'l considera y se l'estima tal com mereix, donchs lo que va ferse per éll en una ocasió que no haig de recordar aquí, n'hi há prou pera saber que á n'en Puig, molts poden tenirlo per altres coses, menys

per ximple. Lo que'l Glosador de «La Esquella» volia dir, segurament, era alló de que «nadie es Profeta en su tierra»; pró are fins ens creyem que ho es de Profeta: com 'qu'en fá del ofici.....

Xena

Caricatura del Glosador.

JA ESPLETA!....

Ja despunta dintre'l mon intel·lectual l'esplet de joves que aymants de la literatura y de la terra qu'els há vist néixer, han respòst á nostre *crida*.

El crit d'*¡alerta!* llensat á l'espai per nosaltres al véurer la llum primera, ha donat ja sòn resultat; aixís com la llevar sembrada en bon terrer esberla-la terra á son esplet, creixent fins á ésser plantas ufanosas d'un fruit que vindrá, nostre jovent, comensant avuy pera demostrar son amor á las llettras enviandnos part de son valer amb escrits pera EL NARRO—de quins n'hem fet bon aplech—qu'avuy son senzills y humils, demá poden ésser grans é interessants y més tart célebres y éminents, d'aquest esplet pot eixirne no tan sols un element de vida material, sino l'element únich y necessari que falta pera la vida colectiva, pera l'engrandiment d'un poble y pera l'esdevenir de l'Univers enter.

¡Anímo y fora joves esplet d'un poble que vol dignificarse!..... ¡No volgueu hostatjar en vostre consciencia l'estigma d'analfabet!..... ¡Combatiu sens tesson la perversa ignorancia de qui per maleída dissort n'erau esclaus!..... ¡No siguéu jamay retrógados!..... ¡Qui un cop posada la má en l'arada torna á mirar enrera, no es apte pera'l nostre ideal!..... ¡Manteniuyos fermes y forts en vostre empenya que nostre enemich ja panteja!.....

El Pare-Pedás de la Redacció.

MAL MODERN

(Acabament).

No sols es en el llenguatge ahont es coneixen els atacats del mal que jo'n dich Modern, també en el posat y maneres de fer; acostuman anar tivats, seriósos y pensatius com si ru-

miessia les obres de l'Ibsen y de'n Schopenhahüer (renoy que's llarch) no riuen per que creuen que fá tonto, no fan broma ni gatzara; que's lo propi de la joventut, perque's pensan que's fer el ximpe, y no'ls convidessiu pas per formar part d'una societat que no siguin tots ben guapos y ben elegants, perque vos donarán mil excusas per no serhi.

També diuen que volen instruir al poble, aquesta *gran masa* ignorant y *analfabética*, pro se'n apartan creyent que l'*alternar* ab els que son menos qu'ells, els rebaixa (aixó sol ja demostra lo que son) quan si de debó fossin lo que pretenen esser, sabrían que compleixen ab un deber de germanor al procurar estrenyer els llaços de las diferentes classes socials y fins es glorificarian al ensenyar lo poch ó molt que'ls sapi-guessin, pró no, á tot el que creuen que's menos qu'ells el desprecian y fins se'n apartan en llurs diversions.

Passo per alt el fer notar que sos cervells plens de vent y presumpció no concibeixen ni la *mes* petita ideya per fer cultura, ja sigui en un article ó en altre forma que pogués servir per ferne, encare que fos una mica.

D'aquesta mena de sérs en podriam dir *plepa* de la nostra generació, lastre de la societat ó mes ben dit obstacle de tot progrés, deixeu los anar mudats, xerrar forsa y tractar de tonto y somiador á tothom que'ls sembli y sense pensarso (ni aixó pensan) quedan transformats ab instrument del vil rutinisme que tant diuen combatre [pobrets y quina llástima em fan!

Ab aixó tots els que volem la veritable cultura no deixem abandonats als ignorants, á fi de que puguin esser útils (mes de lo que ho son are) á la societat, ajudém á tot el que veritablement sigui sabi y ens porti ideyas de progrés y regeneració, á la vegada tampoch deixem á n'aquestos savis de cartró per si podem lograr inculcál-si una mica de sentit comú y els fem posar en rahó, perque á pesar del seu gros defecte, també serán útils á la societat, y veyam si ab l'esfors de tots podrém rompre'l *fatídich* nom de poble atrassat, que porta nostra volguda vila.

Plego perque'm sembla que de mica en mica m'entra el «Mal modern», (y l'espelma se m'acaba).

Y are sols me resta demanarvos perdó per l'atreuiment del qui ha tingut la paciencia de llegirme fins al acabament y jó en cambi vos prometo no caure en la tentació d'escriurer per *omnia sæcula sæculorum Amen*.

M. Martí Guixart.

JA N'ES MORTAI

Al sorti'l sol á la serra
contemplava jo 'l matí
contemplava la tristesa
de m'aymada en lo jardí.

Ja no s'hi vehuen floretas
quasi és erm lo seu jardí
sols s'hi oviran poncelletas
que s'acaban de marcí.

Les abellas gronxolantse
ja no hi van de flor en flor;
els aucellets ja no arpejan
entonant himnes d'amor.

Els rossinyols ja no entonan
sas filigranas gentils
ni bells cántichs hi floreixen
de parellas juvenils.

¡Oh! quietut misteriosa
¡oh! quietut fera y dolenta
malehída tu serás
malehída serás sempre.

El sol s'entristeix
tot sembla que plora,
sols riu l'asparvé
gosant d'aquella hora.

Sento campanas
que brandan molt fort,
dihent que m'aymada
n'ho és ¡s'ha mort!....

Tot es tristesa
tot es condol
avuy tot plora
tot vesteix dol.

Un Pueta.

~~~~~

Juerga zarzuelera

Era una noche tranquila como una «Balsa de aceite», en el firmamento brillaban «Las Estrellas».

En el pueblo de «San Juan de Luz» pasábamos la noche alegremente «El Húsar de la guardia», y el «Cabo primero» de la «Banda de trompetas».

¡Acto seguido! Fuimos á la «Alegria de la Huerta», donde estaba el «Cuñao de Rosa» que nos invitó á unas copitas de «Chteau Margaux». En esas llegó el «Bateo» íntimo «Amigo del Alma» sin «Esperanza» de encontrar «La manta Zamorana» que la había perdido en «La Fiesta de San Antón», y por ser el «Santo de la Isidra», acordamos hacerle una visita por saber que había «Verbena de la Paloma»... Estábamos ya en camino cuando oímos «Ruido de campanas» de la torre vecina, y nos descubrimos como así está ordenado, y llegamos entonando el maravilloso himno de la «República del amor», lo que nos valió una merienda de «Sandias y melones» servida «Entre naranjos» por «La Guedeja rubia».

En el interior del local, se sentian grandes gritos, pues

estaba el «Terrible Pérez» con el «Perro Chico» dando á demostrar que aquello era una «Patricia chica».

Después de andar mucho rato y en cierta casa, encontramos á la «Tempranica» delante de un espejo estudiando el «Arte de ser bonita», y de la satisfacción que tuvimos, nos fuimos á tomar unos chatos de manzanilla.

Sentimos la «Marcha de Cádiz», por grandes profesores los cuales salieron de allí hechos unos «Guapos».

De regreso al pueblo y al pasar por el «Túnel» de la vía férrea, encontramos á unos «Bohemios» que iban con unas «Bribonas» armando bronca por el «Maldito dinero» y por final de la fiesta, encontramos al «Pobre Balbuena» que estaba volviéndose loco por buscar á unos «Descamisados» para darles un atracon de palos, y nosotros al ver la escena que se iba á presentar, nos marchamos hechos unos «Niños llorones».

El Ratón

RECORT

El «Ball de donçellas» que n'és de trist per mi, no pot venir Carnestoltes (diada en que se celebra aquest ball) que no pensi en aquells temps en que tot ho veyia de color de rosa, sembla qu'era ahir, recordo encare aquell gros entusiasme de la meua mare, que n'era de bona, vuit dias abans ja'm treya las tacas del vestit de cada festa, el de tot l'any, élla no podia fér com moltas que pels seus se desdineravan, y no podia, per qu'estabam cuberts de pobresa, aquesta regnaba en ma casa.

Arrivat lo día, día de goig y d'alegría, encar lo sol no eixía que ja venia ma mareta á despertarme,—apa noy que las parellas ja fan cap á la plaça—encar no sentia aixó saltaba d'un blinco y me'n anava cap allá ahont era élla que ja m'hi esperaba ab la robeta.

Amb rentave be, seguidament amb vestía y després passaba un quart ó mitj' hora arreglantme'l cap, are aixó, are alló, y quan se creya tenirme llest, per mellor satisfacció anaba á buscar á la dona mes vehinia y de confiança pera que'm dongués un cop d'ull y de paso per que m'alabés devant d'ella, y si aquesta no ho feya ja m'alabava ella y deya aixís: eh quin goig fa'l meu fill, vaija que no n'hi haurá cap més que fassi'l goig d'éll, més ben dit aquellas alabansas que so-

len fer totas las mares, y haventse ja discutit prou si feya ó no feya goig, m'agafaba per la maneta y em portaba cap á casa la promesa. que sençillament vestida com jo mateix, ja m'esperaba, y acte seguit ens agafabam de brassos y acompanyats de las familias corresponents ens dirigíam cap á la plaça que ja hi trovabam l'orquestra; voltavam el porxo, el nostre típich porxo, ab un seguiment de unas cuantas parellas, y jo entre mitj d'aquests y volta que volta, y despres seguíam tots els carrers millors de la vila, y á cada moment se ni afegían, quan havíam fet la ruta acostumada ens deixabam caurer altre volta á la plaça, y allá vinga ballá, l'un trepitja per aquí y l'altre per allá, els uns reyan, altres ploraban y aixís passabam el dematí fins á l'hora de dinar, que aquest era per mí l *número* més d'importancia de la diada, era 'alló d'anar á casa la *promesa*.

Venia la tarde y altre volta agafats de brassos y cap al «Cassíno» falta gent, y allí ens reuníam, si fá ó no fá, els mateixos del dematí, y també salta que salta fins al moment de repartir las *bessas* que per fernos contents ens daban com á recort, consistint en una joguina acompanyada d'alguna qu'altre lleminadura.

Y aixís passabam el día, y al arribar al vespre cada hú se'n vá á casa seva dihentos hasta un altr'any... y un altre... y un altre... fins á deu, edat en que's va rompre la dolça cadena qu'enrotllava ma primera joventut.

Clotet-y-bilis.

NOTAS

El nostre estimat amich en Lluís Subirá, ha enviat desde S. Feliu de Guixols, població ahont resideix, una carta que sentim no poguer publicar, puig que sas llargas dimensions no permeten enquivirla á n'aquest periódich.

La carta es d'encoratjement y apoyo moral y material. L'amich Lluís sent no poder esser entre nosaltres per ajudarnos en la tasca que'ns hem imposat; pro ja ho diu éll: «si no hi soch ab el cor, hi tinch l'ánima».

En Lluís sent l'anyoransa d'aquet poble, ahont hi ha amichs que l'aprecian y l'estiman. En Lluís es un amich fidel y un company verament valió.

Las horas vagativas d'aburriment, dehuen recordarli aqu...

ta terra, y ensopit de nostalgia, deü enviarnòs un carinyós já reveure!

Si, Lluís: já reveure!...

El divendres de la setmana passada el digne president de la «Creu Roja» don Joan Sitjes, va fer ofrena en las oficinas de la Comissió Provincia lde Barcelona, d'importants donatius en roba recullits en aquesta Vila, junt ab l'important cantitat de 411'30 ptas. recullidas en la capta pública y en la misa que'n sufragi dels que van morir en los terratrémols del Sud d'Italia y amb desti á los desgraciats supervivents.

Pera satisfacció dels bonafactors, els recibos obran en la Secretaría, á disposició de qui vulgui examinarlos.

No podem passar per alt el fer constar el triomf que obtingué nostre nombre passat, puig que no obstant y haverne fet una bona tirada s'agotá aquesta en menys de dos horas.

Ojalá n'haguessim fet uns quants milenats qu'aixís hauríam pogut satisfer els desitjos de molts que per no havernos sigut possible fer una segona tirada han quedat sense.

Molts han sentit la manca de nombres. No aixís el «Savi de Vilatrista». Calma senyor..... pica-pedré. Molta tila y sarsa-parrilla li recomanen els redactors *Narristas*.

TARGETA

Anton Galbe

Formar amb aquestas lletres degudament combinadas el nom d'un drama catalá molt aplaudit.

Un que lleig El Narro

CONVERSA

—Uyá, çahont vas aquest nit?

—Ahont vaig dius? al ball home, al ball.

—Y, qué hi vas a fer si es pot saber?

—Tú dirás; á véurer la... simpática que entre tú y jo havem anomenat.

Miquel Bultó, (a) CALÓ

(Solucions nombre vinent)

Solucions nombre passat

A las endevinallas: 1.ª En que tenen punxas. 2.ª En que van am casco,

A la Cistella: Alfredo.

Imp. Garrell-Granollers.

COMESTIBLES

CUNILLERA

GRANOLLERS

Fábrica-Jabones

— DE —

Hijos de

E. Barangé

Sucursales-Fábricas
en BARCELONA
y GERONA

- Granollers -

Anís Faust

DESTILACION = =
= - = ESPECIAL
= GRANOLLERS =

ANISADOS ☼

LICORES ☼

VINOS ☼

PARIS 1878

MADRID 1877

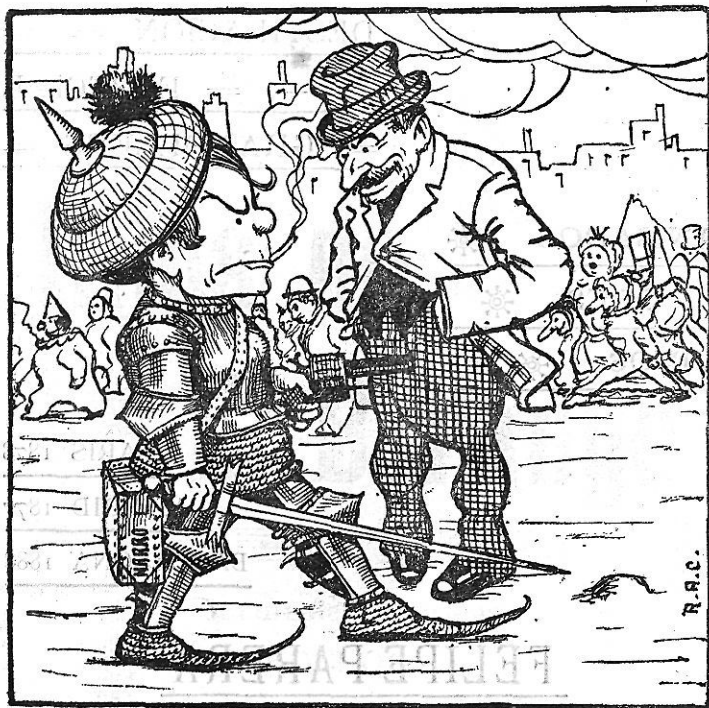
BARCELONA 1888

FELIPE PARERA

Suecesor

M. BLANXART

— CARNI/AVALESCA, per R. A. C. —

—¿Que t'has disfressat NARRO?

—¡Cá..... home!.... ¿Que no ho sabeu que hi ha un SAVI que vol pegarme